

ilmavilgul, kui nad ühe määratuma laljunurga ümber sündisid, sedus poiss õra, ilma et nad temale midagi oleksid saanud ütelda. Ümberringi ei olnud tundil Mehilaste leeri jälgigi tunda.

Meie oleme petetud ja narrits peetud selle selmi poistese poolt, — ümises üls wana soldat.

Tema seltfilised olid nii sama rabutumad.

Rapten rääkis iseenesele, ennast tigeda sõnade eest tagasi hoides: Ega see wäile kurjategija meid ommetegi lõpu et toonud.

Juba oli ta walmis tagasimüremisel märsi andma, kui õltselt luust ja übist läbi lätiw wali wileheal töös. Brantslaed põõrasid, nagu nende wäikene juhataja neile oli näidonud, teisele poole määratumat laljunurka. Imelit pilt paistis neile filma. Kõrgel salju tasasel kohal nägi-wad nad umbes 50 Mehilast: übed olid piisali maas rehu sees, teised mängisid ja kaartisid ja muid mängusid, aga mõned jätsid magasiwad.

Nende leskel, kõrgel kohal, seisid wangit wõetud poistene ja waatas naerataades alla wäiteste Brantslaste hulga peale.

Tema õlgodelt maha kutsuv mantel sõras auutähedest, mida müssajad Mehilaste pealitud sandisiwad.

Selle soleda koha metsiku waisusesse lõlas õltselt hele lapse heal ülewalt.

— Rapten Melje, — hüüdis ta uhkeste, — teie näete, et mina sõna pidasin; mina näitan teile seda, seda teie otsite: pealitud Wanshadorat.

— Halb nali! — ütles üls soldat. Poistese filma-tulmud liifusiwad.

— Mina ei waeta mitte! — lisendas tema, — mõne päeva eest tagasi astusin mina oma isa asemele, selle teie Mehilu linna juures labingis õra tapsite, ja siis mina vandusin, et mina teile oma isa eest lätte mässan. Aga nüüd, et teile näidata, et mina teid mitte lõtsu et ole toonud, — nõuan mina, et tete nii ruttu kui wõimalis, põgenete, sest et mina oma soldatite eest wästutomist lauem enese peale ei wõta.

Brantslaed oleksiwad heameelega sellele n õltselabateistkümnedaastasele pealitule tema hõbemata julguse eest, mislega ta neid narrinud, lätte tasunud, kui see neil wõimalis oleks olnud, aga tema ise wills nad oma redupaisa ja see ei oleks mitte õige olnud, kui ta seda mitte oma tasuis et oleks tarvitatanud. Meile ei jäänuud muud üle, kui sõna kuulda ja tasa hiljutesi õra põgeneda; nad laotasiwad oma wangit.

Kaua pärast seda veel räägiti Brantslaste leeriis selle poistese suurest julgusest, tema südidusest ja waimu agarusest. —

Julge sõda on enam kui pool wõitu.

Amsterdami haige mees.

Killal rahval on mõnikord ommetegi, hoolimata nende tullaist ja hõbedast, nii mõndagi koormat ja haigust landa, mislest waene mees, tänu Jumalale, midagi ei tea; on haigusi olemas, mis mitte õhus ei tulne, vaid täie waagentest ja llaastdest, ja pehme toolideest ja siidi woodideest, nagu seda Amsterdami linna terveks tehtud ritas mees